

Peter James

Schijndood

De Fontein

I

Ik waarschuw je maar één keer. Neem die rol niet aan. Geloof me, als je die rol aanneemt, ben je dood, kutwijf.

Gaia Lafayette was zich niet bewust van de man die buiten in het donker in een stationcar zat, de man die haar wilde vermoorden. En ze was zich ook niet bewust van de e-mail die hij had gestuurd. Ze kreeg een heleboel haatmail, voornamelijk van geloofsfanatici en mensen die gekwetst waren door haar grove taal of de uitdagende outfits die ze bij sommige liveoptredens en in videoclipps droeg.

Al haar e-mail werd gelezen door haar vertrouwde hoofd van beveiliging, de in Detroit geboren Andrew Gulli. De taaie oud-politieman, die tijdens zijn loopbaan voornamelijk was opgetreden als lijfwacht voor kwetsbare politieke figuren, viel haar daar doorgaans niet mee lastig. Hij kon goed inschatten wanneer iets zorgwekkend genoeg was om het zijn baas te vertellen en had niet gedacht dat dit dreigement, binnengekomen vanaf een anonieme Hotmail-account, veel om het lijf had. Zijn werkgeefster kreeg elke week minstens tien van zulke mails.

Het was tien uur 's avonds en Gaia probeerde haar aandacht bij het script te houden dat ze doorlas, maar ze kon zich niet concentreren. Ze was meer bezig met het feit dat haar sigaretten op waren. Die lieve Pratap, de man die al haar boodschappen voor haar deed, had het verkeerde merk gekocht. Hij was een onbenul, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen hem te ontslaan, want zijn vrouw had een hersentumor. Gaia had een limiet van vier sigaretten per dag, en meer had ze er ook niet echt nodig, maar het was lastig om er helemaal mee te stoppen. Vroeger rookte ze die rottingen aan één stuk door, zogenaamd omdat ze essentieel waren voor haar beroemde, korrelige stem. Nog niet zo veel jaar geleden rookte ze de eerste al terwijl ze nog in bed lag, en de tweede bleef brandend in de asbak liggen terwijl zij ging douchen. Elke handeling werd begeleid door een sigaret. Nu minderde ze, maar ze móést weten dat er sigaretten in huis waren. Gewoon voor het geval ze er een nodig had.

Net als zo veel andere dingen die ze in het leven nodig had. Ten eerste haar fans. Het aantal volgers op Twitter en likes op Facebook. Allebei waren ze in de afgelopen maand weer aanzienlijk gestegen, met bijna een miljoen, waardoor ze nog steeds ver vooruitliep op de twee artiesten die ze als haar rivalen zag: Madonna en Lady Gaga. Ze had inmiddels bijna tien miljoen abonnees

op haar maandelijks e-nieuwsbrief. En dan waren er nog haar zeven huizen, waarvan deze kopie van een Toscaans palazzo, vijf jaar geleden volgens haar eigen specificaties gebouwd op een terrein van twaalfduizend vierkante meter, het grootste was.

De muren, die van de vloer tot het plafond met spiegels waren bedekt om de illusie van oneindige ruimte te scheppen, waren getooid met Azteekse kunst. Tussendoor hingen meer dan levensgrote posters van haarzelf. Net als haar andere woningen was ook dit huis een catalogus van haar verschillende incarnaties. Gaia had zichzelf tijdens haar carrière als popster steeds opnieuw uitgevonden. En twee jaar geleden, op haar vijfendertigste, had ze zichzelf weer opnieuw uitgevonden, deze keer als filmactrice.

Achter haar hing een enorme, ingelijste en gesigneerde zwart-witfoto van haar in een zwart negligé, met de titel WORLD TOUR GAIA SAVING THE PLANET. Een andere poster, waarop ze een tanktopje en een leren broek droeg, had de titel GAIA REVELATIONS TOUR. Boven de open haard hing een close-up van haar lippen, neus en ogen in groentinten: GAIA UP CLOSE AND PERSONAL.

Haar agent en manager belden dagelijks, en beide mannen verzekerden haar dat de wereld haar ontzettend hard nodig had. Die geruststelling kreeg ze ook van haar groeiende sociale netwerk, allemaal uitbesteed door haar managementbureau.

En nu had de persoon van wie ze het allermest hield – Roan, haar zoon van zes – haar nodig. Hij kwam op blote voeten over de marmeren vloer aanlopen, gekleed in zijn Armani Junior-pyjama en met zijn bruine haar in de war. Fronsend stapte hij naar de witte bank met paarsfluwelen kussens waarop ze zat en tikte op haar arm. ‘Mama, je bent me niet komen voorlezen.’

Ze woelde door zijn haar, legde het script neer en gaf hem een knuffel. ‘Sorry schatje. Het is al laat, allang kinderbedtijd geweest, en mama heeft het vanavond heel druk met het leren van haar tekst. Het is een heel belangrijke rol... zie je? Mama speelt Maria Fitzherbert, de vriendin van een Engelse koning! Koning George de Vierde.’

Maria Fitzherbert was de diva van haar tijd geweest, de Regency-tijd in Engeland, net zoals Gaia de diva van háár tijd was. En ze hadden nog iets belangrijks met elkaar gemeen. Maria Fitzherbert had het grootste deel van haar leven doorgebracht in het Engelse Brighton, en Gaia was geboren in Brighton! Ze voelde een band met die vrouw die de tijd overspande. Ze was voor deze rol in de wieg gelegd!

Haar agent zei dat dit de nieuwe *The King's Speech* was. Een Oscarrol, zeker weten. En Gaia wilde zo graag een Oscar. De eerste twee films die ze had gemaakt waren wel oké, maar ze hadden geen sensatie veroorzaakt. Achter-

af beseftte ze dat dat kwam doordat ze niet goed gekozen had en doordat de scripts eerlijk gezegd nogal zwak waren geweest. Deze film kon haar nu de kritieken opleveren waar ze zo naar verlangde. Ze had hard gestreden voor deze rol. En ze had hem bemachtigd.

Verdomd, je moest strijden in het leven. Geluk moest je afdwingen. Sommige mensen werden geboren met een gouden lepel in hun mond, en anderen, zoals zij, werden geboren in een minder goed milieu. Gaia had een lange weg afgelegd, was begonnen als serveerster en twee keer getrouwd geweest, maar nu was ze op een punt aangekomen waar ze zich op haar gemak voelde. Alleen zij en Roan. En Todd, de fitnesstrainer die haar geweldige seks verschaftte als ze er behoefte aan had en haar verder niet voor de voeten liep. En dan was er nog haar vertrouwde entourage, Team Gaia.

Ze pakte het script en liet haar zoon de witte en blauwe pagina's zien. 'Mama moet dit allemaal leren voordat ze naar Engeland vliegt.'

'Je had het beloofd.'

'Heeft Steffie je dan niet voorgelezen?' Steffie was de nanny.

Hij keek verdrietig. 'Jij leest beter. Ik vind het mooier als jij voorleest.'

Ze keek op haar horloge. 'Het is al na tien. Allang bedtijd geweest!'

'Ik kan niet slapen. Ik kan niet slapen als jij me niet voorleest, mama.'

Ze gooide het script op de glazen salontafel, tilde haar zoon op en ging staan. 'Goed dan. Eén kort verhaaltje, oké?'

Zijn blik klaarde op. Hij knikte heftig.

'Marla!' riep ze. 'Marla!'

Haar assistente kwam binnen met een mobiele telefoon aan haar oor, druk in discussie over wat klonk als de stoelindeling in een vliegtuig. De enige luxe die Gaia zichzelf ontzegde was een privévlucht, vanwege haar bezorgdheid om het milieu.

Marla liep te schreeuwen. Wist die achterlijke vliegmaatschappij niet wie Gaia was? Dat ze hen kon maken of breken, verdomme? Ze droeg een glinsterende Versace-spijkerbroek en zwarte krokodillenleren laarzen, een zwarte coltrui en een gouden ketting met een dikke gouden aardbol met de tekst PLANET GAIA erop. Precies hetzelfde als wat haar baas droeg. Haar kapsel was ook hetzelfde als dat van haar baas: blond, schouderlang, met scherp gesneden laagjes en een zorgvuldig met wax gestylede pony.

Gaia Lafayette stond erop dat al haar personeelsleden zich hetzelfde kleedden als zij, volgens dagelijks doorgemaakte instructies over wat zij aantrok en hoe haar haar zou zitten. Ze moesten te allen tijde een inferieure kopie van haar zijn.

Marla hing op. 'Geregeld! Ze hebben beloofd een paar mensen van de vlucht te halen.' Ze glimlachte engelachtig naar Gaia. 'Omdat jij het bent!'

‘Ik heb sigaretten nodig,’ zei Gaia. ‘Zou jij zo lief willen zijn om ze voor me te halen?’

Marla wierp een onopvallende blik op haar horloge. Ze had vanavond een date en was door Gaia’s eisen eigenlijk al twee uur te laat. Op zich was dat niet ongebruikelijk. Geen enkele andere personal assistant had het langer dan anderhalf jaar bij Gaia uitgehouden voordat ze was ontslagen, maar onvoorstelbaar genoeg begon Marla nu al aan haar derde jaar. Het was hard werken, ze maakte lange dagen, en zo geweldig betaalde het niet, maar de werkervaring was super, en hoewel haar baas een harde tante kon zijn, was ze wel aardig. Op een dag zou Marla vrij zijn van deze ketenen, maar nu nog niet. ‘Tuurlijk, geen punt,’ zei ze.

‘Neem de Mercedes maar mee.’

Het was een zwoele, warme avond. Gaia was slim genoeg om te weten dat kleine extraatjes heel belangrijk waren.

‘Cool! Ik ben zo terug. Heb je verder nog iets nodig?’

Gaia schudde haar hoofd. ‘Hou die auto vanavond maar.’

‘Echt waar?’

‘Ja hoor, ik ga toch nergens heen.’

Marla was dol op de zilverkleurige SL55 AMG. Ze verheugde zich op de snelle bochten van Sunset Boulevard op weg naar de avondwinkel. En daarna kon ze Jay met die auto ophalen. Wie weet hoe de avond zou eindigen? Elke werkdag bij Gaia was een avontuur. En sinds ze Jay had leren kennen, nog niet zo lang geleden, was elke avond ook een avontuur. Jay was een beginnend acteur, en Marla was vastbesloten haar relatie met Gaia te gebruiken om hem te helpen door te breken.

Ze wist het niet, maar toen ze naar buiten liep en in de Mercedes stapte, beging ze een grote vergissing.

3

De valium was gaan werken toen hij een halfuur eerder uit Santa Monica was weggereden en hij voelde zich nu kalmer. Het lijntje coke van een kwartier geleden, tijdens een korte pitsstop op het terrein van de UCLA in Brentwood, gaf hem energie, en de slok tequila die hij nu uit de fles op de passagiersstoel naast hem nam, gaf hem een extra scheutje moed.

De Chevy uit '97 was een roestbak, dus reed hij langzaam. Hij kon het zich niet veroorloven om de kapotte uitlaat te laten repareren, en als hij gas gaf maakte het ding veel te veel herrie. Dankzij de nieuwe laklaag die hij er zelf gisteravond op had gespoten op het verlaten terrein van de autowasserij waar hij werkte, zou niemand in het donker kunnen zien wat voor barrel die auto eigenlijk was, dacht hij.

Er zat geen profiel meer op de banden en hij had amper de benzine kunnen betalen om naar de andere kant van de stad te rijden. De rijke stinkers hier in Bel Air hadden geen idee hoe het voelde om arm te zijn. Achter de hoge heggen en elektrische omheiningen stonden enorme landhuizen, een heel eind van de straat af, met keurige gazons en alle tuinspeelgoedjes van rijke en succesvolle lieden. De *haves* van L.A. Nogal een contrast met waar de *have-nots* woonden, zoals de bouwvallige huurbungalow in de achterbuurt van Santa Monica waar hij met Dana samenwoonde. Maar dat zou gauw veranderen. Straks zou Dana de erkenning krijgen die ze al zo lang verdiende. En dan werden ze misschien zelfs rijk genoeg om een huis zoals deze hier te kopen.

De bewoners van de helft van de huizen waar hij langsreed stonden vermeld op zijn exemplaar van *Star Maps*, dus was gemakkelijk te bepalen wie wie was. De verkreukelde en beduimelde kaart lag naast hem, onder de halflege fles tequila. En er was één goede manier om door de straten van Bel Air te rijden zonder aandacht te trekken van de politie en particuliere bewakers, waar het hier van krioelde. Hij was acteur, en acteurs waren kameleons die volledig konden opgaan in hun rol. Hij had ook het uniform van een beveiliging aangekleed en reed nu langs de donkere, fortachtige poorten van Gaia Lafayettes landgoed, in een glanzende Chevy stationcar met in grote blauwe en rode letters: BEL-AIR-BEVERLY PARTICULIERE BEVEILIGINGSDIENSTEN – GEWAPENDE RESPONS. Hij had de plakletters er zelf op aangebracht.

Dat arrogante wijf had zijn e-mail volslagen genegeerd. Vorige week was in alle vakbladen in Hollywood aangekondigd dat ze haar medewerking had toegezegd aan het project. Ze ging Maria Fitzherbert spelen – of Mrs Fitzherbert, zoals de hele wereld de vrouw had gekend –, de maîtresse en geheime echtgenote van de Prince of Wales. Het huwelijk was nooit formeel bekendgemaakt omdat zij katholiek was, en omdat haar man dan nooit koning George IV had kunnen worden.

Het was een van de beroemdste liefdesgeschiedenissen van de Britse monarchie. En volgens de websites met showbizzroddels een van de grootste filmrollen die ooit waren aangeboden.

Elke actrice ter wereld van de juiste leeftijd wilde die rol. Hij had overduidelijk Oscarpotentieel. Gaia was er totaal niet geschikt voor en zou er beslist een rotzooitje van maken. Ze was maar een popster, kom op! Ze was geen actrice. Ze was niet naar de toneelschool geweest. Ze had niet jarenlang geploeterd om een agent te krijgen, om te worden opgemerkt door de mensen die ertoe deden hier in de stad. Zij had alleen maar tweederangs liedjes gezongen, haar kleren uitgetrokken, met haar lichaam geparadeerd, was met de juiste mensen naar bed geweest. En dan ineens wilde ze de actrice uithangen!

Door deze rol aan te nemen, had ze een heleboel echt getalenteerde actrices een kans op een van de beste rollen van de afgelopen tien jaar door de neus geboord.

Zoals Dana Lonsdale.

En daar had ze gewoon het recht niet toe. Gaia had het geld niet nodig. Ze hoefde niet nog beroemder te worden dan ze al was. Het enige wat zij nu deed, was haar hebzucht en ijdelheid voeden.

Andere mensen het brood uit de mond stoten. Iemand moest haar tegenhouden.

Zenuwachtig klopte hij op het pistool dat in zijn zak gepropt zat. Hij had nog nooit van zijn leven met een vuurwapen geschoten. Die dingen maakten hem nerveus. Maar soms moest je doen waar je in geloofde.

Het was het wapen van zijn ouweheer geweest. Hij had het gevonden onder het bed in de caravan van die ouwe toen hij was overleden. Een Glock. Hij had het kaliber niet eens geweten, maar dat had hij kunnen achterhalen door het te vergelijken met plaatjes op internet: het was een .38. Er zat een magazijn in met acht kogels, en op de vloer naast het pistool had hij een doosje gevonden met nog meer kogels.

Aanvankelijk was hij van plan geweest dat ding te verpatsen of het zelfs gewoon weg te smijten. En nu wenste hij dat hij het inderdaad had weggegooid. Maar dat had hij niet gekund. Het lag in zijn huis als een constante

herinnering aan zijn vader. Die zei altijd dat je alleen maar een einde aan onrecht kon maken door er iets aan te doen.

En vanavond was het moment daar. Hij was van plan een einde te maken aan een groot onrecht.

O ja.

4

Net als veel andere boeren vond Keith Winter de vroege ochtend de fijnste tijd van de dag. Hij vond het heerlijk om wakker te zijn als de rest van de wereld nog sliep en was vooral gek op deze tijd van het jaar, begin juni, als de zon al voor vijf uur 's ochtends opkwam.

Maar vandaag liep hij met een zwaar gemoed zijn huis uit en overbrugde met loden voeten de korte afstand naar de kippenschuur.

Naar zijn mening waren Lohmann Browns de beste eierleggers, en dat was de voornaamste reden waarom hij er meer dan dertigduizend had. Door ze heel goed te verzorgen en ze tijdens hun korte leven veel te laten scharrelen, zoals hij hier op Stonery Farm deed, zorgde hij ervoor dat zijn eieren consistent beter smaakten dan die van zijn concurrenten.

Hij hield de vogels in een diervriendelijke, gezonde omgeving, gaf ze alle ruimte die ze nodig hadden en voerde ze zijn geheime dieet van tarwe, olie, soja, calcium, natrium en vitamines. Ondanks het feit dat zijn kippen van nature agressief en soms zelfs kannibalistisch aangelegd waren, was Keith aan ze gehecht.

De kippenschuur was een droog, schoon, modern laagbouw pand met een grote buitenren, gebouwd op een afgelegen heuvel in East Sussex. Naast de zeker honderd meter lange schuur stonden glanzende stalen silo's met voer. Korte tijd geleden waren er twee vrachtwagens aangekomen, die achter het gebouw waren geparkeerd. Op het terrein stonden ook een trekker, een paar landbouwmachines en een roestige transportcontainer, en er lagen wat pallets en stukken ijzer. Zijn jack russell rende rond op zoek naar konijnen.

Ondanks de sterke wind die van het Kanaal kwam, acht kilometer verder naar het zuiden, voelde Keith dat de zomer in de lucht hing. Hij rook het droge gras, de stoffige aarde en het stuifmeel dat zijn hooikoorts weer zou laten opspelen. Maar hoewel hij dol was op de zomermaanden, was begin juni altijd een periode van gemengde gevoelens voor hem. Dan werden al zijn gekoesterde kippen weggehaald, om te eindigen als kipnuggets, kippensoep of kant-en-klare kipperechten.

De meeste andere pluimveeboeren zagen hun kippen als niets meer dan eierlegmachines, en eigenlijk vond Keiths vrouw Linda hem ook een beetje gek, zo gehecht als hij aan die stomme beesten raakte. Maar hij kon er niets

aan doen, hij was een perfectionist, geobsedeerd met de kwaliteit van zijn eieren en zijn vogels. Hij experimenteerde doorlopend met hun voer en supplementen, was altijd bezig om hun onderkomen zo gunstig mogelijk te maken zodat ze meer eieren gingen leggen. Een paar eieren kwamen net over de lopende band naar de keuringsmachine aanrollen. Hij pakte een groot exemplaar op, controleerde het op vlekjes en kleurconsistentie, tikte op de schaal om de dikte ervan vast te stellen en legde het tevreden weer neer. Het rolde langs een stapel lege eierdozen verder en verdween uit het zicht.

Keith Winter was een lange, stevig gebouwde drieënzestigjarige met het jeugdige gezicht van een man die alle enthousiasme voor het leven nog heeft behouden. Hij droeg een oud wit T-shirt, een korte blauwe broek en stevige schoenen met grijze sokken. Het luchtige interieur van de schuur was in twee helften verdeeld. Hij liep naar de rechterkant, een kakofonie in die deed denken aan het onverstaanbare gebabbel van duizend cocktailparty's tegelijk. Hij was daar allang aan gewend en merkte nog amper de overstelpende ammoniakgeur van de kippenstront op, die door een metalen vloerrooster in de diepe mestput eronder viel.

Terwijl een agressieve kip pijnlijk naar de haartjes op zijn benen pikte, staarde hij door de schuur naar de zee van bruine en witte dieren met rode kammen, die allemaal druk rondscharrelden alsof ze naar belangrijke afspraken moesten. De schuur begon al leger te raken en grote delen van het vloerrooster waren zichtbaar. De vangers waren vanochtend vroeg begonnen. Negen arbeiders uit Oost-Europa, vooral Letland en Litouwen, gehuld in beschermende kleding en met gezichtsmaskers op, vingden de kippen, stopten ze in speciaal ontworpen kooien en zetten ze in de vrachtwagens.

Het werk zou de hele dag duren, en aan het eind van de dag zou de schuur leeg zijn. Morgen zou er een team van een gespecialiseerd bedrijf komen om het vloerrooster op te tillen en met een graafmachine de een meter dikke laag uitwerpselen van het afgelopen jaar te verwijderen.

Ineens hoorde hij een schreeuw aan de andere kant van de schuur.

Een van de arbeiders rende tussen de kippen door naar hem toe. De man had zijn gezichtsmasker afgedaan. 'Meneer baas!' riep hij Keith toe, met een uitdrukking van paniek op zijn gezicht. 'Meneer baas! Iets niet goed. Niet best. Alstublieft, u komt kijken!'

5

Het elektrische hek ging open!

Shit!

Dit had hij nooit verwacht. Hij was zenuwachtig, zijn gedachten tolden alle kanten op. En hij dacht eraan dat hij vandaag was vergeten zijn medicijnen in te nemen, die waardoor alles in zijn hoofd samenhangend bleef. Wie kwam er naar buiten? Waarschijnlijk wisseling van de wacht, dacht hij, maar deze kans was te mooi om te laten lopen, want stel nou dat het dat wijf zelf was! Ze stond erom bekend dat ze graag in haar eentje op pad ging, hoewel hij in de krant had gelezen dat ze tijdens het joggen meer lijfwachten om zich heen had dan de president van de Verenigde Staten.

Hij remde abrupt, zette de motor van de Chevy af en haalde het pistool uit zijn zak. Aan het eind van de bochtige oprit zag hij de felle koplampen van een auto, die stond te wachten tot het hek ver genoeg open was om de straat op te kunnen rijden.

Hij rende de weg over en door het hek naar binnen. Hij zag de Mercedes staan. Rook de uitlaatgassen vermengd met de geur van gemaaid gras. Er kwam bonkende muziek uit de autostereo, een nummer van Gaia!

Hoe mooi was dat! Dat ze naar haar eigen muziek luisterde in de laatste momenten van haar leven! Ze zou met die muziek sterven! Hoe poëtisch was dat?

Het cabriodak was open. Gaia zat achter het stuur! Ze was alleen!

Ik had je gewaarschuwd, kutwijf.

De dikke Mercedes-motor bromde met een ritmisch, muzikaal boem-boem-boem. Een glanzend metalen beest dat wachtte tot de bestuurder het gas intrapte zodat het denderend de nacht in kon rijden. De twee kanten van het hek schoven verder open, ongelijkmatig, de rechterkant sneller dan de linker.

Onwennig, ondanks het vele oefenen, haalde hij de vergrendeling van de Glock. Toen stapte hij naar voren. 'Ik had je gewaarschuwd, kutwijf!' schreeuwde hij, om zeker te weten dat ze hem zou horen.

Ze keek hem met grote ogen aan vanuit de schaduwen van de auto, alsof ze vol zat met vragen.

Hij had het antwoord in zijn trillende hand.

Hij zag de angst op haar gezicht toen hij dichterbij kwam.

Maar dit was niet goed, wist hij. Hij zou zich moeten omdraaien, de hele zaak vergeten, ervandoor gaan. Naar huis? Als mislukkeling afdruipen naar huis?

Toen hij de trekker overhaalde, was de knal veel harder dan hij had verwacht. Het pistool gaf een ruk alsof het uit zijn hand wilde ontsnappen en hij hoorde een plof toen de kogel in de verte iets raakte.

Gaia staarde hem met ogen vol doodsangst aan, maar ze had geen schrammetje. Hij had gemist.

Hij richtte opnieuw, hield het wapen dicht bij haar. Ze hief haar handen voor haar gezicht toen hij opnieuw schoot. Deze keer vloog er iets weg van de achterkant van haar hoofd en ging een deel van haar haar in een rijtje punten rechtop staan. Hij schoot nog eens, recht in haar voorhoofd. In het midden verscheen een klein, donker gaatje.

Ze zakte naar achteren, trillend als een vis op het droge die een paar keer met een hamer was geslagen, met starende ogen. Een donkere vloeistof lekte uit het gat in haar voorhoofd en liep langs de brug van haar neus omlaag.

‘Je had moeten luisteren,’ zei hij. ‘Je had moeten doen wat ik zei.’

Toen draaide hij zich om en rende verdoofd terug naar zijn auto.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk oktober 2013

Tweede druk juli 2022

Oorspronkelijke titel *Not Dead Yet*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2012 Really Scary Books / Peter James

The right of Peter James to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2013, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door Macmillan Publishers / Neil Lang

Omslagillustratie ketting © Arcangel / haar © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6361 6

ISBN e-book 978 90 261 6359 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.